

antonín mikšík

MASTNOU LŽÍCÍ DO TVÝCH VLASŮ

(sado-porno-existenciální povídky o životě, sexu, smrti
a dalších nepodstatných záležitostech)

pozn.: zde pouze tzv. korektní „soft“ výběr (orig. 116 stran)

1.

Stál jsem na vlakovém přejezdu. U nohou mi klečela stará knihovnice a kouřila mě. Když jsem si to uvědomil, začal jsem zvracet. Z úst mi mohutným proudem létaly ocelové hřebíky.

Šel jsem si sednout ke dvěma dlouhým dřevěným stolům, stojícím vedle přejezdu. Seděli tam mí známí, mladí a (příliš) usměvaví. Popíjeli pivo. Dal jsem si samozřejmě také. A ne jedno.

Začalo se pomalu rozednívat. Kolem našeho posezení projížděly davy cyklistů. Nejraději chlastám, když jezdí dělníci na ranní směnu - pomyslel jsem si v duchu. Občas se některému z cyklistů únavou zavřely oči a praštil sebou do příkopy. Jiní nenávistně uplivovali směrem k nám. Chvíli jsem je kalným zrakem pozoroval a pak jsem usnul.

Když jsem se probudil, bylo již slunečné odpoledne. Všichni seděli na svých místech. Byli však vrásčití, někteří plešatí a ti vlasatí - šediví.

Tak jsem prokalil dalších třicet let.

2.

Měl jsem pocit, že se mi ve spodní čelisti kýve zub. Tak jsem si ho vylomil. Silně to krvácelo - a docela i bolelo. Zase jeden zub v pr... Ale co, však jich mám ještě osmnáct (to je moje šťastné číslo).

3.

Vlak zastavil uprostřed polí, asi dvacet kilometrů před cílovou

stanicí. Vystoupil jsem. Jako jediný. Ve vlaku už zřejmě nikdo jiný nebyl. Ani strojvedoucí.

Rozhlédl jsem se. Pole byla široko daleko, kam jen oko dohlédlo, poseta desítkami tisíc zcela nehybných čápů. V dálce jsem zahlédl vysokou věž, zřejmě televizní vysílač – byla to jediná stopa civilizace v této nehostinné pustině.

Vydal jsem se na cestu. Po několika kilometrech jsem narazil na statek. Uprostřed dvora stál zaparkovaný traktor. Nakoukl jsem opatrně do pootevřené stáje a zahlédl traktoristu, který postával uprostřed místnosti. Byl bosý a obcoval se zvlášť dobře urostlým čápem. Čápovi se do rytmu přírazů kývala hlava ze strany na stranu. Konečně nějaký pohyb.

Vyšel jsem ven. Televizní věž se, zřejmě v poryvech větru, kymácela ze strany na stranu stejným způsobem jako čápova hlava.

Nahoře visel, zoufale se držíc zábradlí, nějaký člověk. Asi přepadl. Nebylo mu pomoci, ale dobře mu tak. Nemá ložit v takovém počasí na televizní vysílač.

5.

Šel jsem po neznámé prašné silnici. Slunce nesnesitelně pražilo do hlavy. V okolí nebyl jediný strom, pouze nekonečná rovina, porostlá nakrátko sesečeným a pečlivě udržovaným trávníkem.

Za sebou jsem táhl tlusté střevo naplněné masem. Otočil jsem se, abych zjistil jak je dlouhé, ale konec jsem nezahlédl.

V příkopě u cesty ležel mrtvý chlap a brečel. Zřejmě mu něčeho bylo líto.

Střevo se o cosi zachytilo a prasklo. Maso se vyvalilo ven. Odhodil jsem zbytky a pokračoval klidným krokem v cestě.

Chlap v příkopě už nebrečel. Nenápadně mě pozoroval. Myslím, že mi záviděl. Nechápu co.

6.

Leželi jsem všichni v jedné obrovské posteli. Malí, velcí, tlustí, vyschlí, odporní i krásní, ženy, muži, mladé holky. Všichni zcela nazí. Nikdo však (mimo mě) nevlastnil žádné pohlavní orgány, což mi, především u žen, poměrně vadilo (u chlapů mi to bylo šumafuck). Zoufalá situace.

Postupně se však ztrácely i další použitelné tělesné otvory, respektive celá těla, až tu nakonec zůstaly ležet jen obrovské, civící, stupidně pozorující, oční bulvy.

Tak na tuhle párty mě příště nikdo nedostane.

8.

Uprostřed rušné ulice stál neznámý muž. Vycházel z něj hustý kouř. Připadalo mi to divné, ale když se nad tím nikdo nepozastavil, nevšímal jsem si ho také.

Mezitím však kouř zhoustl natolik, že nebylo vidět na krok. Lidé do sebe začali vrážet, čím dál prudčeji se odstrkávali a srážet pod projíždějící auta. Zakopl jsem o kýbl plný žabích hlav.

Raději jsem odbočil do vedlejší uličky, která byla tak nízká, že jsem musel lézt po čtyřech. Na jejím konci jsem se konečně mohl postavit.

Rozhlédl jsem se kolem sebe. Stál jsem uprostřed rušné ulice. Vycházel ze mě hustý kouř. Nikdo si mě nevšímal.

10.

Naše malá skupinka vyděděnců se těžce vláčela po zasněžené ledové pláni. Panoval hrozný mráz a tak jsme se drželi těsně přimknuti k sobě, v úmyslu alespoň trochu se zahřát.

Na své nekonečné pouti jsme byli, čas od času, neznámou silou nuceni procházet pootevřenými dveřmi, volně stojícími v kovových rámech na zmrzlém povrchu.

Brzy jsme si všimli, že po každém takovém průchodu se dveře rychle zavřely a jeden z členů naší nedobrovolné výpravy nadobro zmizel. Jen ve sněhu po něm zůstala jasně rudá krvavá skvrna. Nepůsobilo to příliš povzbudivě.

Přihlnala se další prudká vichřice, zařezávající se až do morku kostí. Trochu jsem se pozdržel (abych se vymočil) a dostal se tak až na konec průvodu. Z nějakého důvodu jsem se instinktivně ohlédl za sebe a v dále spatřil nahé jezdkyň, sedící na černých huňatých sobech. Ženy měly mohutná poprsí, těla poseta statisíci hnědavých pih a dlouhé zrzavé vlasy, těsně omotané kolem svých statných postav. Koutkem oka jsem ještě zahlédl, jak si ty divošky, z polapených členů naší nedobrovolné výpravy, vyřezávaly ostrými noži a dláty jakési plastiky, vzdáleně připomínající bizarní stromy. Zcela opačný postup, než v normální civilizaci, pomyslel jsem si. Jiný, mnohem drsnější, kraj - jiný, mnohem drsnější, mrav...

Ale rychle jsem se vykašlal na tyto zbytečné úvahy, otočil se zpět a na poslední chvíli předběhl jiného opozdilce. Protáhl jsem se malou škvírou mezi už už se zavírajícími dveřmi a propracoval se do čela průvodu. O tom, co jsem před chvílí zahlédl, jsem nikomu nic neřekl.

14.

Sněžily vosy. Padaly sračky. Na zemi se vytvořilo půl metru humusu.

Lidé se tím brodili po kolena a česali si svoje rychle padající zbytky vlasů. Usmívali se na sebe. Byli šťastní.

15.

Seděl jsem na stromě. Na zemi pode mnou se to hemžilo jedovatými hady. Někteří se snažili vylézt nahoru za mnou. Vtom se jeden z nich, asi osmimetrový škrtič, vztyčil a chladně mi zíral přímo do očí. Srazil jsem ho tenisovou raketou dolů. On se však znovu

postavil. Asi po pátém neúspěšném pokusu se ho zbavit jsem se přesunul na jiný strom.

Dole pobíhala spousta šelem. Lvi, tygři, hyeny, zahlédl jsem dokonce i několik krokodýlů a obří suchozemskou chobotnici. Ve vzduchu kroužili nějakí neznámí dravci a útočili na mě. Šli hlavně po obličejí. Raději jsem se opět přesunul na další strom.

Když jsem se podíval dolů, uviděl jsem davy zmateně pobíhajících lidí. Někteří měli pušky. Vtom mě jeden z nich spatřil. Přiložil pušku k rameni, zalícil a vystřelil. Mířil přesně. Spadl jsem dolů. Dav se ke mně vrhnul. Lidé vytáhli přibory a pojedli.

17.

Toulal jsem se ztemnělými ulicemi nějakého maloměsta. Dostal jsem se na hlavní třídu, lemovanou hustým temným křovím. U dveří jakéhosi nočního podniku mne zaujal nahaněč, starý opelichaný pavián s pronikavým pohledem.

Vešel jsem tedy dovnitř a posadil se ke stolu. Na osvětleném pódiu zrovna tančilo šest stařen v krátkých sukýnkách zběsilý kankán. Všiml jsem si, že neměly kalhotky.

Objednal jsem si červené víno. Pomalu jsem upíjel a sledoval okolí. U vedlejšího stolu se objímaly dvě nehezké lesby a olizovaly si uši. V rohu místnosti postával čistě vymydlený zemědělec a něco sázel. (Asi řepu). Jinak zde bylo úplně pusto.

Vtom jsem uslyšel mlaskavý zvuk a otočil se. Široce rozevřenými vstupními vraty nakukovalo do lokálu oko. Vzápětí zmizelo a otvorem se dovnitř vecpaly ohromné rozevřené kleště. Chytily mne za hlavu a tahaly, i přes můj zuřivý odpor, pomalu ven.

Ocitl jsem se na čerstvém vzduchu. Nějaký muž v bílém plášti a s rouškou na obličejí mne plácl po zadku a dal mne do rukou obrovské zpoceně ženě, ležící na lůžku. Ta si mne přiložila ke svému nalitému prsu a dala mi najíst.

25.

Stál jsem v koupelně před zrcadlem a chystal se oholit. Namydlil jsem si tvář a začal si břitvou seškrabávat třídenní strniště. Šlo to nezvykle lehce. Dřív jsem vždycky při holení krvácel, ale tentokrát vůbec nic. Dokonce i když jsem zkušebně zajel břitvou trochu hlouběji, neukázala se ani kapka krve.

Ještě jsem se trochu opláchnul studenou vodou a šel spát.

V noci jsem se probudil s divným pocitem. Jako bych měl něco na obličejí. A na krku se mi cosi odchlipovalo. V tom okamžiku mi došlo, že jsem si večer zapomněl sundat masku vepře, kterou jsem měl včera na karnevalu. Tak jsem si ji sundal a můžu se holit znovu.

26.

Kdysi jsem býval šťastný. Měl jsem na ruku a nohu celkem sedmašedesát prstů. Krásných dlouhých růžových prstíků. Nepotřeboval jsem k odhánění dotěrných much vějíř či v tropických vedrech klimatizaci. Nikdo se se mnou nestýkal, každý se mě štítil nebo se za mě styděl. A to mi úplně vyhovovalo. V těch dobách jsem byl opravdu šťastný.

Vše trvalo do té doby, než jsem při pravidelném přepočítávání (což mě, mimochodem, dokonale sexuálně uspokojovalo) zjistil, že mi prsty postupně mizí. Nakonec mi jich zůstalo jen dvacet. Teď vypadám úplně stejně blbě jako ti lidé, pohybující se všude kolem mně.

27.

Jel jsem na dovolenou k moři. Bylo tam nádherně. Celé dny jsem se slunil na pláži, zabořený hlavou v písku.

A byly tam obrovské škeble, jaké jsem ještě nikdy neviděl. Šestnáct metrů na délku.

28.

Seděl jsem v jeskyni u ohniště. Venku vládnul třeskatý mráz, jaký bývá jen v šestitisícových nadmořských výškách. Ve skrýši sněžného muže však bylo teplo a útulno.

Můj hostitel před malou chvílí vyrazil na lov. Zůstal jsem sám s jeho ženou, starou yettiovou. Nemůžu se zbavit pocitu, že na ni něco leze. Nerad bych si s ní cokoliv začínal. Za prvé není zrovna můj typ, a za druhé mám docela strach z jejího druha. Nevím ale jak bych se jí ubránil, protože je minimálně o metr vyšší. Ale ty její kozy!! Možná, že...

Navečer přišel yetti. Naštvaný a bez úlovku. Měl špatný den. Hned na nás poznal, k čemu došlo. Teď se krčím v rožku a ten opičák si brousí kamenný kyj. Občas po mně nasupeně pokukuje.

Žárlivost a hlad je špatná kombinace.

31.

Ulice měst byly plné lidí. Pak, jakoby mávnutím kouzelného proutku, se všichni proměnili ve šváby.

Ze všech koutů se slétly slepice a sezobaly tento nepříjemný hmyz. A slepice poté zadávali tchoři.

33.

Musel jsem se ženit. Rodiče mě ještě před narozením zaslíbili prvorozené dceři svých vzdálených příbuzných. A teď nastal ten čas. Svoji nastávající jsem zatím nikdy neviděl, ale prý je dokonale krásná. A zajímavá.

Přivedli mi ji k oltáři a kněz nám požehnal k sňatku. Když jsem ji na závěr obřadu chtěl políbit a poodrhul její neprůhledný závoj, zjistil jsem s údivem, že má tři hlavy. Jednu hezčí než druhou.

Těšil jsem se, co mě ještě čeká za překvapení o svatební noci (co se počtů týče), ale moje naděje se, bohužel, nenaplnily. Měla jen jednu.

39.

Žil jsem sám celých svých třicet let života v paneláku. Měl jsem vlastní byt, se sousedy jsem se nestýkal, nebyly k tomu důvody. Jen když přišly nevyhnutelné fyzické potřeby, s někým jsem se na chvíli „spřátelil“.

Když vypukla Strašná Válka, na vojnu mě nevzali. Měl jsem ploché nohy. (Nášlapné miny se už dávno nevyráběly a tak jsem byl armádě k nepotřebě). Všichni sousedi nechali své manželky doma a šli bojovat za jakési pochybené ideály. Všichni bojovali a všichni zemřeli. Když přišla Velká Povodeň celý zbylý svět byl utopen.

Na malé vyvýšenině zůstal stát jen náš panelák. Nedotčen. A v něm já a moje (bezdětné) sousedky. Musel jsem dělat, co bylo v mých silách, aby život z naší planety nevyumizel.

První z nich po třech měsících těhotenství porodila želvu. Byl to šok. Druhá pro změnu přivedla, po dvanácti měsících, na svět malého nosorožce. I s třímetrovým rohem. A tak jsme si časem zvykli. Postupně se nám narodil pštros, žirafa, muňka, čtrnáct krys, mluvící kanár, ptakopysk i ptakořit', několik netopýrů, milé žabky, malý železný kraken (z toho jsem moc radost neměl), další žirafa, jeden nosohltan, atd., atd... (Ženy o mně tvrdily, že jsem děsný kanec, ale vepróvé se nám žádné, bohužel, nenarodilo).

Voda pomalu opadala a naše milé ratolesti se postupně rozeběhly do světa.

Časem mne opustily plodivé síly. Ale ono už stejně vše fungovalo samo - téměř denně nás navštěvovala naše setsakrarůzná mutantí vnoučata a pravnoučata.

Svůj úkol na tomto světě jsem splnil a zbytek ať si příroda přebere.

44.

Probudil jsem se na neznámém místě. Přímo uprostřed vysokých

palem a bujně vegetace. Natrhal jsem si cizokrajně vyhlížející ovoce a zahnal ve studánce žízeň. Stále jsem však nechápal, kde se vlastně nacházím. V dálce jsem zahlédl vrchol nějakého kopce a rozhodl se, že vylezu nahoru zkontrolovat okolí.

V uších mi zněla podivná melodie, která jakoby vycházela odevšad a zároveň odnikud. Slabounký zpěv, který jsem si neuměl nijak vysvětlit.

Vydal jsem se na cestu džunglí. Po několika krocích jsem narazil na blíže neidentifikovatelnou zdechlinu. Po chvíli jsem uviděl další. A další. Všude kolem mne se povalovaly spousty mršin a hromádky vybělených kostí. Nad tímto masovým pohřebišťem se vznášela neuvěřitelná hejna much.

Příliš jsem se neohlížel a vydal se do kopce. Za malou chvíli jsem byl na vrcholku. Rozhlédl jsem se na všechny strany a viděl jen nekonečné vody oceánu. Byl jsem na ostrově.

Časem jsem si na všechny ty zbytky těl a všudypřítomné mouchy zvykl. Z té spousty pochoutek, rostoucích kolem mne na stromech, jsem dokonce přibral. Takže až to tu skončím, bude ze mne pěkně buclatá zdechlina. Chutné sousto pro mouchy.

Byl jsem tedy relativně spokojený. Až na tu věčnou melodii, která mi v hlavě způsobovala nečekané výpadky. Postupně jsem vypožoroval, že v některých místech zní slaběji, jinde silněji. Nejsilnější byla vždy u čerstvých zdechlin, kde bylo nejvíc much. Ale odkud zpěv vychází, na to jsem nepřišel.

Stavy v mé hlavě se neustále zhoršovaly. Někdy záchvaty trvaly i několik dní. Bušil jsem hlavou do kmene stromů a snažil se zbavit té dotěrné melodie. Bezvýsledně. Byla tu stále. Ve dne i v noci.

Než jsem úplně zešílel a začal bezhlavě, až do úplného vysílení, běhat mezi stromy, pochopil jsem, co ta tajemná melodie znamená. Byly to TICHÉ MUŠÍ ZPĚVY, o kterých se ví, že existují, ale o

kterých nikdo nestihl lidstvu cokoliv sdělit.

46.

Přišel jsem unavený ze zaměstnání (unavený nudou svého zaměstnání). Uvařil jsem si kafe, sedl do křesla a otevřel noviny. Naproti přes pokoj stál vedle televizoru pomenší hrbolatý chlapík s protivným pohledem. Nic neříkal. Uvědomil jsem si, že dnes má výročí. Už je to přesně tři roky, co se zjevil v rohu vedle televize a od té doby tam, téměř bez hnutí, stojí. Do dnešního dne se nijak nevyjádřil. Až dnes konečně pohnul rty a téměř neslyšně pronesl mně neznámou řečí: „Хочешь мандарин, дурак?“ A zmizel. Na zemi po něm zůstala jen stará scvrklá mandarinka.

50.

Seděl jsem na želvím krunýři uprostřed kamenného amfiteátru. Byl jsem totiž pro svoji neuvěřitelnou mrštnost a rychlost určen jako živý terč pro výcvik lučištníků. Tribuna byla zcela zaplněna válečníky, kteří byli celí žhaví zasáhnout mne svým šípem. Moc šancí jsem jim však nedával. Jakmile jsem zahlédl, že některý z mužů povstal a zamířil, bleskově jsem zmizel v krunýři.

Jako i teď. Uvnitř na mne již čekala, v rozestlané posteli, průsvitná manželka jednoho z bojovníků. Vyhlášená rozkošnice.

Rozjeli jsme to na koníčka.

- Co když nás objeví tvůj starý, - zažertoval jsem.

- Ten nic netuší, trouba, - odvětila a pokračovala v jízdě cvalem. A pak tryskem.

- Takhle jedou rejtaři, - ryčela a od úst jí stříkala pěna.

Vtom jsem přes její průsvitné tělo zahlédl postavu. Byl to její manžel. Zcela neprůsvitný válečník v plné zbroji. V ruce držel mohutnou damascenskou dýku. Došel až k nám - a bodl. Pocítil jsem prudkou bolest na prsou a na chvíli ztratil vědomí. Když jsem se

probral, vstal jsem a vypoťácel se malátným krokem před krunýř. Hledat pomoc. Matným zrakem jsem však pouze zahlédl postupně vstávající lučištníky. Pečlivě mířili a vypouštěli své šípy směrem ke mně. Byl jsem snadným terčem...

51.

Probudil jsem se do nového dne. A nového života.

„Dnes nastupuji do skvělého zaměstnání, budu voják z povolání,“ vesele jsem si zanotoval.

Dostal jsem totiž hned po nástupu významnou hodnost. A funkci!!

Slastně jsem se protáhl a sundal nohu z postele. Jakmile jsem se však dotkl země, byl jsem - neznámo jak - vymrštěn ke stropu. Po nárazu do stropu jsem byl odmrštěn zase dolů. A znovu nahoru... Zřejmě jsem nějak zgumovatěl.

Takhle jsem tedy lítal mezi stropem, podlahou a stěnami, přísně dodržujíc pravidlo „úhel odrazu rovná se úhlu dopadu“.

Asi za dvě hodiny jsem se umlátil.

57.

Šel jsem po ulici, když tu mi z oblohy na hlavu spadl cizí obličej a celého mě osliznul. Štítivě jsem ho špičkou boty skopnul do kanálu, i když mi bylo jasné, že ho bude brzy někdo shánět.

59.

Nastěhoval jsem se k jednomu postaršímu manželskému páru do jejich domku. Neměli o mně ani tušení. Doufal jsem, že tu budu mít klid.

Časem jsem zjistil, že chlap si rád přihne. Téměř denně se vracel z hospody nalitý jako hovado a rval se se svojí starou. Zpočátku mi ten hluk nevadil, ale postupem času mi začali lézt na nervy ty jejich věčné hádky, rachot rozbitého nádobí a pazvuky zvracejícího opilce.

Jednoho dne jsem to již nevydržel. Otevřel jsem tlamu dokořán, oba spolknul, ožužlal a čisté skelety vyplivnul z okna. A je klid.

61.

Hledal jsem pro sebe dívku s dobrým srdcem. Už dlouhý čas. Navštěvoval jsem koncerty, diskotéky, chodil do divadla. Až jsem ji konečně našel.

Začali jsme spolu chodit. Po půlroční známosti jsem si ji konečně přivedl domů. Seděli jsme dlouho v křeslech a zasněně si hleděli do očí. Dívka s dobrým srdcem náhle vstala a odešla do koupelny. Odskočil jsem si do kuchyně pro nástroje, vstoupil do koupelny a...

... a otevřel jsem si kuchařku na str. 24:

SRDCE S NÁDIVKOU

Srdce zbavíme loje a rozkrojíme na 4 díly. Do každého dílu prořízneme nožem co největší kapsu. Osolíme plátky bůčku a zasuneme do kapsy. Dovnitř vložíme na kolečka nakrájenou cibuli a jehlou závitky spojíme. Zpěníme na sádle nakrájenou cibuli, přidáme porce srdce, česnek, sůl, osmahneme, podlijeme vodou a dusíme asi 40 minut. Měkké srdce vyndáme, oškrábeme blanky a rozkrájíme na plátky. Šťávu přecedíme do kastrolu, zahustíme moukou a povaříme. Omáčkou přelijeme plátky srdce. Podáváme s dušenou rýží.

Dobrou chuť.

65.

Všechno to začalo zcela nevině - šel jsem po ulici a šlápl do lejna. Od tohoto okamžiku mi začal smolný život. Zasedl si na mne totiž DUCH LEJNA.

Měl jsem strach vylézt na ulici. Několikrát mě porazilo auto, zřítíl se na mě kus lešení, spadnul jsem do otevřeného kanálu, při chůzi mi zničehožnic upadla jedna z končetin... Tyto a další podobné příhody mi značně znesnadňovaly život.

Vše vyvrcholilo jedné noci při návratu z ošetrovny. Unavený a věčnými úrazy zesláblý (a tím pádem neschopný obrany) jsem byl napaden smečkou hladem zdivočelých psů. Na místě mne roztrhali na kusy a sežrali. V tom okamžiku jsem pochopil, čeho se snažil Duch lejna dosáhnout - musel jsem projít zaživačím traktem a změnit se v lejno. Aby měl kde přebývat, než mu ho zase někdo rozšlápne.

(věnováno Karlu Mayovi za jeho knihu Duch Llana Estacada)

70.

Od mládí jsem ve všem vynikal - byl jsem neobyčejně chytrý, neobyčejně hbitý, neobyčejně sličný. Prostě nejlepší (při vší skromnosti). O to větší však bylo mé překvapení, když mne v den mých osmnáctých narozenin pevně svázali, položili na obětní lavici, kamennou sekyrou otevřeli hrud' a mé srdce obětovali bohům. Jak je vidět, být za každou cenu ten nejlepší se občas nevyplácí.

73.

Obul jsem si dva pavouky sekáče a vyrazil na výlet do hor. Vzal jsem si sekáče, ty mám slušně živené a na dlouhé tratě mají, jak jsem se domníval, dobře uzpůsobené končetiny. Také jsou klidnější. Minulý týden jsem si na výlet obul křížáky a pak jen s hrůzou sledoval, jak se nečekaně a s chutí zakousli do jakéhosi chudáka kolemjdoucího turistu. A jak už to mají ve zvyku, do ukořistěného těla okamžitě vypustili své trávicí šťávy, kterými rozložily vnitřní ústrojí oběti. Pak jsem snad hodinu musel čekat, než svoji potravu vysáli, hajzlíci jedni.

Bohužel ani sekáči se mi příliš neosvědčili. Na prvním trochu náročnějším terénu se jim postupně začaly ulamovat jejich velmi dlouhé a křehké končetiny (které se ještě nějakou dobu po upadnutí nechutně zmítaly v prachu), čímž se moje vycházka stala nepříjemně potácivou. Vypadal jsem jak pokročilý alkáč a navíc jsem domů přišel naprosto vyčerpaný (a totálně vytřepaný).

Takže teď nevím v čem budu chodit. Doma mi zůstal už jen párek pěkně chlupatých zelených housenek, ale ty bych si raději nechal až na procházky zimní přírodou. Jejich srst totiž příjemně hřeje.

74.

Vyrazil jsem v noci do lesa a nachytal si půl kila světlušek. V mlýnku na mák jsem si je pak pomlel na prášek a připravil si tak fosforeskující barvu na tetování. Od jedné mé známé krimošky (seděla za to, že utetovala k smrti své dva předchozí manžele) jsem si nechal celé tělo pokryt zebřími pruhy. Na úd mi vytetovala, místo podpisu, krásnou oranžovou mrkev. I s natí a osmnácticentimetrovým kořínkem.

S její prací jsem byl navýsost spokojený. Ve dne nebyla kresba příliš vidět, ale jakmile se setmělo, zářil jsem i přes hadry. Opravdu se mi to velice líbilo. Bohužel jen do té doby, než mě při procházce nočním lesem odstřelil jakýsi téměř slepý a zcela hluchý myslivec.

Byl, chudák, tak šťastný. Chodil už spoustu let na čekanou a teď konečně postřehl pohyb. Neváhal a střelil. A trefil. O výsledek svého lovu se pak už nestaral. Spěchal rychle do hospody. Pochlubit se před kamarády a zapít úspěšnou střelbu.

75.

Pozvala mne jedna atraktivní dívka k sobě domů. Sliboval jsem si od toho mnohé.

Zazvonil jsem u dveří. Dívka otevřela v lehkém všeodhalujícím župánku, uvedla mne do svého miniaturního bytěčku a zabouchla dveře. Místnost byla téměř prázdná, bez oken. Jen u zdi stál stolek s židlí a lednice. Na stěnách visel jediný obrázek - v dřevěném rámečku bylo hřebíkem přibito kolečko paprikového salámu. Podlaha byla betonová a čerstvě natřená růžovým lakem.

Na vyzvání jsem se posadil do rohu místnosti. Na podlahu. Dívka

otevřela lednici a bez jediného slova si nachystala svačinu. Postupně na stůl vyrovnala syrovou prasečí hlavu, opeřenou drůbež, volí stehno a spoustu dalších pochutin. Bezodkladně se do všeho pustila. Mně nevěnovala příliš pozornost, jen občas jsem mezi hromadou jídla (nebo spíše žrádla) zahlédl její poněkud vyšinutý pohled. Vtom jsem si všiml, jak její tělo bleskově zvětšuje svůj objem. Během chvílky bylo v mé těsné blízkosti a hrozilo, že mne zadusí.

Lapal jsem po dechu. Z posledních sil se mi však podařilo vylomit dveře a vypoťacet se na ulici. Ještě jsem zaslechl, jak dívka za mnou cosi neartikulovaně hystericky křičí, ale byl jsem již v bezpečí. S takovou figurou se dveřmi neprotáhne.

78.

Přišel jsem na velice jednoduchý způsob, jak si rychle a dobře vydělat.

Začnu tak, že si pečlivě vyholím tělo do posledního chloupku a celý se nechám potřít olivovým olejem. Pak téměř nahý (jen na přirození nosím indiánskou ochranou rourku, vyrobenou z lamího penisu) nasednu na kolo a vyrazím po lesních stezkách. Nejlépe těsně před západem slunce.

Během půlhodinové jízdy jsem dokonale obsypán nalepenými mouchami, ovády, kloši, komáry a jinou havětí. Po příchodu domů mě moje pracovní partnerka oškrabe nožikem a zbaví mě všeho hmyzu. Ten pak nadrtíme, nabalíme do sáčků a prodáváme jako pikantní a silně rozdycht'ovací koření s názvem Pasecké mušky* (i s podrobným návodem, jak lehce dostat KAŽDOU ženu). A máte vidět těch magorů chlapů, kteří za to dokážou vyhodit prachy!

** Obec Paseka leží v podhůří Jeseníků, uprostřed magického trojúhelníku, tvořeného městy Uničov, Rýmařov a Šternberk.*

79.

Milostný trojúhelník jako vystřížený z Rosamundy P.

Franta tajně miluje Blaženu. Blažena souloží s Johnem. John občas vykouří Frantu. Frantovi to nevadí, protože z toho má prachy. John souloží Blaženu jenom proto, aby si nikdo nevšimnul, že je gay. Blažena si představuje, že bude sněhovou královnou. A to už jí táhne na čtyřicítku.

(Blažena je naivní, až hloupoučká, a je z Moravy. Franta je vychcanej a pochází z Čech. John tvrdí, že je z Ameriky. Ve skutečnosti je ten kanec Ukrajinec. No to je konec.)

80.

Procházel jsem už asi týden obrovským uměle postaveným městem, připomínajícím bludiště. Nekonečné prostory byly zbudovány z lepenkových, pestře pomalovaných, kulis. Postavená scéna zřejmě sloužila k natáčení nějaké epizody z Nového zákona, případně z Ferdy Mravence. Posadil jsem se na náměstí, kterému vévodil napolo zborcený mučící nástroj s přitlučenou, lehce olezlou, kostřičkou nějakého lidového hrdiny (asi to kdysi býval Džízis Krajst nebo Džuro Džánošik). Popravdě řečeno to působilo docela odporně, nehledě na typický nasládlý pach tlejícího lidského masa. Havrani si ale evidentně pochutnávali.

Při pohledu na hodující opeřence jsem si uvědomil, jak dlouho už jsem nic nejedl ani nepil. Nahnul jsem se tedy přes okraj papundeklové studny, že se řádně osvěžím, ale narazil jsem jenom na třpytící se igelitovou hladinu. Když jsem v afektu rozbil výkladní skříň obchodu s masem, vytáhl jsem pouze pěkně do zlatova vypečená gumová kuřata.

Přes náměstí občas přebíhaly nějaké šílené babizny v roztrhaných hadrech, s plastickými panenkami v náručí. Všechny ty zmateně pobíhající ženské na mně však působily taky poněkud gumovitě.

Navečer jsem se znovu vydal najít něco do žaludku. Bohužel marně. Posadil jsem se ke studni, opřel se a začal únavou podřimovat. Bez jídla a pití to už dlouho nevydržím. Vtom se ke mně potichu připlížila jedna z bab, první, která nechovala v náručí umělé dítě, a nabídla mi kousek pečeného vepřového a džbáněk s vínem. Hned poté si lehla na záda a roztáhla gumové končetiny. Pochopil jsem - povinná odměna za potravu. Dlouho jsem neváhal a i přes to, že to poněkud drhlo, jsem ji použil. Žena se pak ztratila a já v klidu pojedl a popil.

Druhý den ráno ke mně znovu přišla. S plastickým „novorozencem“ v náručí, který jako by mi z oka vypadl. Bohužel jídlo mi nedonesla. Už nikdy.

82.

Stál jsem po prsa ponořený ve vodě. Nohy jsem měl něčím přichycené ke dnu. Koutkem oka jsem zahlédl, že se ke mně blíží po hladině jakýsi tvor. Něco mezi maskulínním Arnoldem a vodním hadem. V ruku třímal kyj, kterým mě okamžitě začal ohrožovat.

V sebeobraně jsem ho uhodil pěstí do prsou. Tvor praskl jak mýdlová bublina. Zůstal po něm jen odporný nazelenalý sliz, který mi stékal po ruku. Ponořil jsem se pod hladinu a snažil se uvolnit nohy. Moc to nešlo.

Mezitím se ke mně přiblížilo několik dalších stejných patvorů. Všechny jsem je podle předchozího vzoru odstranil a čvachtal se v jejich slizu.

Konečně se mi podařilo vyprostit. Usilovně jsem se snažil dostat ke břehu. Sliz mi však bránil v rychlejším pohybu. Na chvíli jsem přestal sledovat co se děje za mými zády, ve snaze co nejrychleji dosáhnout cíle.

To se mi stalo osudným. Zaslechl jsem šplouchání vody a když jsem se ohlédl, spatřil jsem již jen kyj. V poslední fázi před dopadem na moje temeno. Tělem mi projela bolest jako bych byl

zasažen elektrickým proudem a v mžiku jsem byl pokryt tenkou, ale souvislou vrstvou slizu. Ten na mně rychle zatvrdnul a vytvořil pevnou průhlednou slupku.

Slupka mé tělo postupně vstřebala. Nakonec ze mne zůstala jen prázdná, průsvitná a přesně tvarovaná skulptura, dokonalá socha. Opravdu zajímavý způsob umělecké tvorby...

84.

Probudil jsem se uprostřed noci, vyrušen pískáním komáří samičky, která mi kroužila kolem ucha. Naštvaně jsem popadl plácačku a rozsvítil. Z toho co jsem spatřil jsem se upřímně vyděsil - stěny i strop byly doslova ukryty pod neskutečnou vrstvou komárů.

Pustil jsem se do předem prohraného boje. Komáři vzlétli a kroužili kolem mého těla. A přistávali. A sáli.

Po chvíli jsem si všiml zajímavého úkazu - kdykoliv se dva komáři navzájem dotkli, splynuli v jednoho, mohutnějšího, jedince. Jako kapičky rtuti. Urputně jsem se bránil útokům čím dál větších exemplářů. Ve finále kolem mne kroužili tři obří komáři. Jednoho jsem ještě stačil zneškodnit sekáčkem na maso, ale to bylo tak vše. Zbývající dva ladně splynuli v jeden mohutný kus, který mne nabodl a jediným tahem vysál do poslední kapky. Poté komár vzplanul a s tichým, zvláště uklidňujícím praskáním, shořel.

87.

Starý barák. Zpustošené vlhké stěny. Na jedné ze stěn šedivý flek. Plíseň. Plíseň se rozrůstá. Vytváří lidskou siluetu. Silueta se odděluje od zdi. Je to člověk. Plísňový člověk. Takto jsem se zrodil.

Nežiji tu sám. Po celém domě se pohybují podobné existence. Šedivé, plísni - jako sametem - potažené postavy. Nikdo se s nikým nestýká, nepromluví jediné slovo. Jen neustále mlčky bloudí po dlouhých chodbách, korzují po schodišti nahoru a dolů.

Jednou za čas se nějaký zoufalec vysemení na stěnu a vytvoří vlhký flek. Vznikne plíseň, která se brzy rozroste a vytvoří lidskou siluetu. Silueta se oddělí od zdi. To je povel pro „otce“ právě zrozené bytosti, aby otevřel dveře domu a poprvé vyšel ven. Do krajiny, rozzářené poledním sluncem. Otec vyjde ven poprvé - a naposledy. Sluneční paprsky s plísní udělají krátký proces. A tak to jde pořád dokola. Je to nekonečný - a věčný - osud nás, plísňových lidí.

90.

Za okny se rozednívá, zvoní budík. Chtě nechtě musím vstávat, i když se mi po včerejších nočních oslavách moc nechce, ale za chvíli se vrátí manželka z noční šichty v ocelárně (holt živí mně) a zase by měla akorát zbytečné připomínky. Musím si rychle dát sprchu a kafe, abych vypadal trochu k světu.

Bolestně, ale přesto slastně (večírek se vydařil), jsem se protáhnul a chystal se vylézt z vyhřáté postele. Ale co to, málem jsem si oči vyočil, zpod peřiny na druhé straně čouhaly čtyři nohy. Samozřejmě dvě moje, ale ty další... podezřele daleko od sebe, prsty natažené, jako po nějakém příjemném prožitku. Chvilku jsem přemýšlel, komu by tak mohly patřit, včera to byla pánská jízda, bez ženských, a já – ortodoxní heterosexuál - na chlapečky opravdu nejsem. Každopádně musím nastalou situaci rychle vyřešit, žena bude každou chvíli doma a tohle bych jí asi těžko vysvětloval.

Opatrně jsem rukou zašmátral pod peřinou, s obavami očekávajíc, na koho narazím. Ale nic jsem nenahmatal. Prudce jsem odhrnul peřinu a – nic, nikdo. Vrátil jsem peřinu do původního stavu a jen užasle sledoval jak se nohy přisunuly k sobě a otočily se do polohy „na břicho“. Ještě párkrát jsem se snažil nachytat majitelku nohou pod peřinou, ale vždycky neúspěšně.

Ted' však není čas se tím trápit. V zámku zarachotily klíče,

manželka je doma. Peřinu i s nohama jsem rychle sroloval a schoval do skříně. Nezbývá než nasadit nevinný úsměv a snažit se být, i přes probíhající kocovinu, úžasně milý. Vždyť se vlastně nic nestalo. Až mě to trochu mrzí.

100.

Popelka Šupnzy byla, i přes to blbé jméno, docela obyčejná holka. Akorát měla jedenáctku nohu. A syfilis (importovaný z Košic).

103.

Vykradli mi byt. Unesli manželku. Vyhodili mne z práce. Ztratil jsem peněženku se všemi úsporami. Odstřihli mi elektřinu, odpojili plyn. Nakonec mě majitel domu vyrazil na ulici.

Přespával jsem v parku. Uhodily však mrazy. Našel jsem si příjemné místo na spaní v kanalizaci, blízko teplovodu. Jídla bylo dost v popelnicích. Horší to ale bylo s hygienou. Během půlroku jsem značně zpustl. Mastné vlasy i vousy jsem měl do pasu, oblečení nikdy neprané.

Jednoho dne se u mne vyskytly vši. Po celém těle. Zpočátku mi byly nepříjemné, ale zvykl jsem si. Začal jsem si je vědomě pěstovat a provádět pářící experimenty. Křížením jsem nakonec vypěstoval velice zdatný druh. Třikrát větší než normální vši. Na tržnici šly na dračku. Brali si je především akvaristé jako krmení pro piraně. Taky je s oblibou kupovaly nafintěné paničky a nasazovaly si je do kalhotek. Aby byly zajímavější. Malí pološedí cizinci si z nich připravovali specialitu s prasečím mozečkem a vejci, vyholenci si je strkali do nosních dírek a soutěžili ve frkání do dálky, atd., atd.

A tak jsem rozjel velkopěstitelství. Najmul jsem si patnáct bezdomovců, nasadil do nich své křížence - a úrodu pak s úspěchem prodával.

Můj život se tak vrátil do normálních kolejí.

108.

1. J.R., 2. J.V., 3. J.Z., 4. P.J., 5. K.K., 6. J.?, 7. M.K., 8. V.V., 9. L.V., 10. M.P., 11. J.?, 12. K.P., 13. H.S., 14. J.C., 15. K.K., 16. V.M., 17. M.B., 18. J.S., 19. D.?, 20. S.M., 21. J.K., 22. J.?, 23. B.O., 24. D.P., 25. I.S., 26. M.R., 27. I.K., 28. J.H., 29. P.N., 30. M.Š., 31. A.T., 32. I.Z., 33. E.G., 34. A.N., 35. I.O., 36. L.F., 37. S.V., 38. A.?, 39. A.G., 40. E.W., 41. I.N., 42. A.L., 43. J.P., 44. J.L., 45. J.G., 46. H.M., 47. D.R., 48. L.R., 49. J.T., 50. S.O., 51. V.?, 52. T.T., 53. L.B., 54. L.V., 55. E.?, 56. M.V., 57. M.J., 58. A.Ž., 59. Z.?, 60. J.G., 61. M.H., 62. E.M., 63. M.J., 64. V.S., 65. J.K., 66. E.Č., 67. E.V., 68. J.P., 69. L.V., 70. M.S., 71. D.Č., 72. J.V., 73. H.G., 74. J.G., 75. M.H., 76. A.L., 77. O.P., 78. E.K., 79. H.K., 80. *V.T.*, 81. J.K., 82. V.P., 83. N.B., 84. A.Š. – relativně slušný seznam (téměř orwellovské číslo). Ale pak už jsem se normálně oženil.

110.

Manželka chtěla, abych s ní šel k porodu. Sice mi to bylo poněkud proti srsti, ale nakonec jsem souhlasil. Když to na ni přišlo, kopl jsem do sebe panáka slivovice a vyrazil na sál.

Tam už bylo plno. Doktor, jeho asistentky i kapela byli na svých místech. V řadě tu stáli nastoupeni jacísi tatíci ve špatně padnoucích kvádrech, s umaštěnými límci. To je teda hygiena, napadlo mě. Brzy jsem to však hodil za hlavu a plně se věnoval porodu.

Když bylo po všem (byl to mimochodem kluk nebo holka) a dítě bylo s matkou spojeno již jen pupeční šňůrou, přistoupila ke mně jakási dívčina s rudým pionýrským šátkem kolem krku (to jsem netušil, že takové surovosti ještě existují) a na podušce nesla velké narezlé nůžky. Nasadil jsem si bílé rukavičky, vzal nůžky a za zvuku fanfár slavnostně přestříhl pupeční šňůru. Tatíci nadšeně tleskali...

113.

Vydal jsem se na moře ulovit nějakou potravu. Chvilku jsem lehce podřimoval, když vtom něco silně trhlo rybářským prutem. Prudce jsem vyskočil, popadl prut, zasekl a ihned začal vytahovat do loďky obrovskou rybu. Úporně se bránila, ale nakonec jsem ji přece jen přemohl. Byl to krásný, asi třicetikilový, jeseter. Bacil jsem ho po hlavě a spokojeně vesloval i se svým úlovkem ke břehu. Najednou se na rybím boku prudce napnula kůže. Jakoby se něco chtělo dostat ven z těla. Kůže nevydržela, praskla a z trhliny se začala soukat odporně chlupatá sto - nebo nevím kolikati - nožka. Lezla a lezla, zdálo se, že snad nemá konce. Když se konečně celá vysoukala ven, zůstala na dně loďky ležet jen prázdná, čistě vyžraná, jeseteří kůže. Vyděšeně jsem sledoval, jak ten nechutně vyhlížející tvor pomalu otáčí hlavu a sune se k mému tělu. Na nic jsem nečekal, vyskočil z lodě a fofrem plaval ke břehu.

Na pevninu jsem doplaval zcela vysílený. Zůstal jsem bezmocně ležet v písku, omýván mořskými vlnami.

Po pláži se ke mně blížila podivná dvojice. Houpací kůň Z. v moly prožraném sáčku a narcistní účetní K., oblečený pouze v umělém šedivém kníru a žluté kravatě, prošli nevšímavě kolem mého těla, navzájem se držíc za bojovně trčící penisy. Ani pohledem o mne nezavadili.

Když mne míjeli, spatřil jsem na boku narcistního pana K., těsně nad jeho ledvinami, prasklou kůži. Z právě vzniklého otvoru vylézala povědomá, odporně chlupatá, hlavička. Hladově mě pozorovala.

(věnováno jako pomníček Václavu Klausovi a Miloši Zemanovi, dvěma tragickým, resp. tragikomickým, každopádně lehce zapomenutelným postavám české politiky)

115.

Vykoukl jsem takhle po probuzení z okna. Bylo pozdní poledne, první máj, pod okny borový zaváněl háj, jezero hladké v křovích

stinných zvučelo temně tajný bol, břeh je objímal kol a kol, a slunce jasná světů jiných bloudila blankytnými pásy, planoucí tam co slzy lásky.

Hodil jsem do sebe snídani lehkou, oblékl si kamizolu hebkou, vyrazil kvapem do lesní houštiny, větve pučící motajíc do bujné čupřiny, prodíral jsem se mlázím řídkým, vyhýbajíc se myšlenkám plytkým... vztahujícím se k oblastem stydkým...

...prostě jsem nasával plnými doušky atmosféru probouzejícího se jarního lesa. Přede mnou se vyloupila prosluněná mýtina, jejímž středem protékal poněkud nasládle bublající potůček, idylka... a tak.

Ale stačilo by - nic se nemá přehánět - posadil jsem se pod staříčkový buk, pohodlně se uvelebil mezi mohutné kořeny, nasadil na uši sluchátka a osolil Sepulturu. Kořeny. Roots. Roots Bloody Roots. We're growing every day, getting stronger in every way... duc and duc.

(texty v této kompilaci pocházejí z pera Karla Hynka Máchy, Hynka von Passek a hynka Maxe Cavalery)

119.

Tak mi (zase a opět) takhle v pondělí poránu, po rušném víkendu, zazvonil budík a vyrušil mě z vážných časoprostorových úvah, jako kupříkladu: kdyby mohl být místo středy pátek a místo čtvrtka úterý, pak by nic nebránilo tomu, aby místo pátku byla sobota a místo úterý pondělí, a potom už by jen stačilo, aby místo pondělí byla neděle, a normální sobota a neděle by zůstaly jako dřív - to by byla paráda, týden by měl sedm dnů a do pracovního procesu by se nemuselo. Zatím je bohužel vše při starém, takže musím vstát a vyrazit na autobus do farchy. Což je FAKT humus, takhle v pondělí poránu.

124.

Bylo nebylo. Byl nebyl.

Nebyl by býval byl, kdyby jeho otec v matce nebyl (resp. nebylo-li by libo jeho otci v matce pobýt). Nebyl by býval byl, debil.

125.

Vesnická tancovačka. Na pódiu oblíbený dechový soubor Žumpovjané. Na tanečním sále celá vesnice vlnící se v rytmu mírně omšelých lidovek. Pod stromem se H. tulí k E.

„Pojď za stodolu, fak* tě miluju,“ šeptá H. a poklopec se mu, bohužel nenápadně, vzpíná vstříc tušenému dobrodružství. V koutcích úst se mu vzrušením tvoří bílý mázek, který se při každém romantickém pohybu rtů, bohužel nápadně, natahuje jako slimejš.

„Asi ještě nejsi ten pravý,“ cudně odpoví E. („A že už jsem jich v těle měla,“ pomyslí si E. jen tak na okraj. Samozřejmě taky cudně.)

„A jak jsi to poznala?“ domáhá se svého H.

„No, nemám v břichu takové ty motýlky,“ opět a zase cudně odpoví E. Romantička.

„Ty vole, tomu se říká orgazmus,“ zdrsní pragmatik H. a jde se vykalit. Dneska mu pšenka nepokvete. A to všichni říkali, že E. dá každému.

** fak - zřejmě od fuck (?)*

127.

„... ty si furt jenom stěžuješ, přitom se poflakuješ po světě, a na tu naši krásnou vlast sereš a jenom na ni nadáváš, vždyť je to tady bezvadný, šak se podívej na ty naše fotbalisty, na ty hokejisty, tebe jsem v životě neviděl skákat, ani trochu poskočit, a kdo neskáče není Čech, hop hop hop, tak se sbal a odstěhuj se třeba do Holandska, mně tady nikdo neomezuje a můžu si chodit klidně, bez problémů, i dvěstěpadesát hodin měsíčně do práce, to je paráda, a pak třikrát čtyřikrát týdně vyrazím, sto metrů to mám, do putyky a zmrskám se, domů to mám většinou zase jenom těch sto metrů, matka na mě už

čeká s večeří, s nějakým tím řízečkem, prostě je to tady paráda, a ty si pořád jenom stěžuješ... země česká, domov můj... běž do prdele,“ dosrkal naštvane pivo a vydal se na svoji stometrovou poznávačku po zemích českých.

„... zemský ráj to napohled, hop hop hop,“ zaslechl jsem ještě ze tmy.

(téměř autentický záznam závěrečného monologu R.H.V., následujícího po předchozím mírně vzrušeném rozhovoru v pasecké hospodě V Rudym ze dne 27.7.2007)

129.

Arnold Schwarzenegger – Terminátor.

Dominik Hašek – Dominátor.

Hynek von Pásek – Deflorátor.

Ale - kdeže ty loňské sněhy jsou...

130.

Seděl jsem na břehu zamrzlého rybníka. Přišla nějaká zachumlaná figura s bruslema v rukou, zastavila se a upřeně mě pozorovala.

„Co chceš?“ zeptal jsem se po chvíli.

„Jsem smrt a jelikož dnes končíš, jdu si pro tebe,“ odpověděla naprosto bez emocí, ale přesto docela vtipně.

„Smrtka nosí kosu, ne?“ reagoval jsem. Taky vtipně.

„Já nosím brusle. Ty si je teď obuješ a vyrazíš na led. A budeš jezdit tak dlouho, dokud led nepukne a ty nezmizíš pod hladinou. To bude konec. Dobrej scénář, co myslíš?“ ušklíbla se a sjela mě uhrančivě prázdnými očními důlky.

Nedalo se nic dělat. Překvapivě bez odporu jsem obul brusle a vyjel, led byl kvalitní, takže co by mi mohlo hrozit. Dlouho jsem takhle bruslil, než jsem si všiml první trhliny. A druhé, třetí... Ledová vrstva se mi začala rozpouštět přímo před očima, s vypětím všech sil

jsem se snažil vyhýbat vznikajícím otvorům. Konečně mi došlo, že to ta mrcha smrtonosná myslí vážně. Hrůzou se mi zježily chlupy po těle.

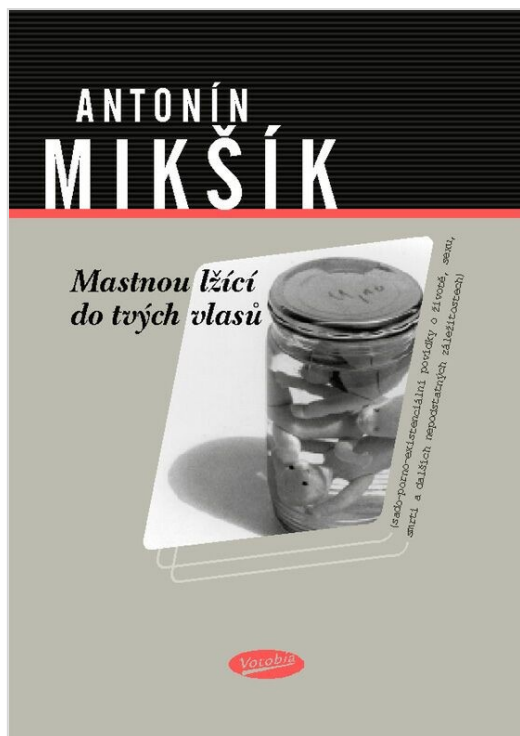
„Trochu brzy na krchov,“ blesklo mi ještě hlavou, ale pak už se přede mnou otevřela klidná, chladně temná hladina rybníka. Zajel jsem pod vodu, jakási kostnatá ruka mě chytila pevně pod krkem a táhla nekompromisně ke dnu... obličej mi zatlačila do mazlavého ledového bahna... marně jsem se snažil vyprostit a vzduchu v plicích rapidně ubývalo...

Žádná sranda, ale pro náhodné kolemjdoucí to určitě bylo slušné divadýlko.

132.

Už jsem pevně rozhodnut - zítra odejdu do hor a umřu. Jak to dělají indoši. A vezmu si sebou láhev rumu. Kdyby se mi nepodařilo umřít, tak se aspoň opiju. Jako ostatně vždycky. Howgh!

KONEC

Nakladatelství Votobia, 2006 (návrh obalu)